

SZINDBÁD

Krúdy Gyula emlékének

Vándorol a nagy szomjazó az évszakok hajóján, hét-rétű szívárványon, lángpalotában. Hajózik a szerelem harmatán, kínok tuskóin át a végleges télbe. És csak árnya zuhan vissza a csókok és borok poharára. Szindbád havazik.

S mert a nagy szomjazók nagy szenvedők is: eljő a másnap, a megtestesült utálokzás, a büntudat hóhéri csigasora. Eljő Búcsú bácsi feketén, atyamestere a vezeklésnek. De minden vezeklés elfajul pihenéssé. És a harmadnap: megújulás, csokornyakkendősen, violaszín melényben a férfi föltámadása. Hajó lesz a koporsó, kitépi magát a siratók görcseiből. Megállj, a csókok és borok nem lehetnek mind a tiéd! Rikolt penésztorkával az arany középszer. De törekszünk, hogy a miénk legyen! Férfiasabb válasz nincs.

Kinek van igaza? A szindbádi lángnak, vagy a kriptáig lehűlő fokozatoknak?

Ha neked emberi a mértéktartás, az igénytelenség, nekem emberi a magasra csavart láng. Emberek vagyunk, s meghalunk mindenképpen. De jobb, ha az asszonyok hajsarlója vágja el a torkom. Jobb, ha alvadó kokárdát üt számra a veszély, mintsem lepecsételt szájjal járjak. Mert lezárva megromlik bennem a szerelem, kő lesz a szeretet, értéktelen a bánat. Ebben az átmeneti korban. Mondja Szindbád.

Átmeneti korban, mikor a nyíri homokból csak a Rákóczi-legények haját emeli föl a szél. Mikor a branyisz-

kói dobok is legurultak az orfeumokba. Budapest pedig fölépül a tülekvésnek.

Nem járt még a hazában ilyen csodahajó. Ilyen láthatatlan ácsolatú, mert nyír-fátyolos, mert nyár-leveles. Ecetfapirulással bukik át a télbe. Hömpölygő csipkeszoknyákon, asszonyok ujján, kalapjuk tollain. Elhagyva a majálist, a zöld erdőt, ahol az elszórt zsebkendőcskékben tengerillat: illetlen szerelmi nátha.